

บทที่ 4

ผลการวิจัยและการอภิปรายผล

4.1 ผลการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลจากคะแนนแบบวัดการปรับตัวในมหาวิทยาลัยของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยการเปรียบเทียบคะแนนความแตกต่างระหว่างคะแนน ซึ่งได้จากแบบวัดการปรับตัวในมหาวิทยาลัยในการวัดก่อนและหลังการได้รับการให้การศึกษาโดยกลุ่มเพื่อน ในกลุ่มทดลอง การวัดครั้งที่ 1 และการวัดครั้งที่ 2 ในกลุ่มควบคุม ซึ่งผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล โดยแบ่งเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 สถานภาพทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบคะแนนแบบวัดการปรับตัวในมหาวิทยาลัยของกลุ่มทดลอง ระหว่างการวัดครั้งก่อนและหลังการได้รับการให้การศึกษาโดยกลุ่มเพื่อน และของกลุ่มควบคุม ระหว่างการวัด ครั้งที่ 1 และการวัดครั้งที่ 2

ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบคะแนนแบบวัดการปรับตัวในมหาวิทยาลัยแต่ละด้านของกลุ่มทดลอง ระหว่างการวัดครั้งก่อนและหลังการได้รับการให้การศึกษาโดยกลุ่มเพื่อน และของกลุ่มควบคุมระหว่างการวัดครั้งที่ 1 และการวัดครั้งที่ 2

ตอนที่ 1 สถานภาพทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ตารางที่ 5 แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับสถานภาพของกลุ่มตัวอย่าง (N= 48)

รายการ	สถานภาพของกลุ่มตัวอย่าง	จำนวน	ร้อยละ
1. เพศ	ชาย	14	29.17
	หญิง	34	70.83
2. สาขาที่ศึกษา	การมัธยมศึกษา	10	20.83
	การประถมศึกษา	28	58.33
	ศิลปศึกษา	5	10.42
	พลศึกษา	5	10.42
3. ภูมิลำเนา	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	39	81.25
	ภาคเหนือ	3	6.25
	ภาคกลาง	4	8.33
	ภาคใต้	2	4.17
4. การเข้าศึกษา ในมหาวิทยาลัย	ผ่านการสอบคัดเลือกโดยมหาวิทยาลัย	18	37.50
	ขออนุญาตดำเนินการ ผ่านการสอบคัดเลือกโดยทบวงมหา วิทยาลัยดำเนินการ	30	62.50
5. สถานที่พัก	พักที่หอพักของมหาวิทยาลัย	46	95.83
	พักที่นอกหอพักของมหาวิทยาลัย	2	4.17

จากตารางที่ 5 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 70.83 เพศชายคิดเป็นร้อยละ 29.17 ศึกษาอยู่ในสาขาการประถมศึกษาเป็นส่วนใหญ่คิดเป็นร้อยละ 58.33 รองลงมาอยู่ในสาขาการมัธยมศึกษาคิดเป็นร้อยละ 20.83 ส่วนสาขา ศิลปศึกษา คิดเป็นร้อยละ 10.42 เช่นเดียวกับสาขาพลศึกษาคิดเป็นร้อยละ 10.42 ส่วนใหญ่มี ภูมิลาเนาอยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือคิดเป็นร้อยละ 81.25 รองลงมาอยู่ในภาคกลางคิดเป็น ร้อยละ 8.33 อยู่ในภาคเหนือและภาคใต้คิดเป็นร้อยละ 6.25 และร้อยละ 4.17 ตามลำดับ เข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยโดยผ่านการสอบคัดเลือกโดยทบวงมหาวิทยาลัยดำเนินการ คิดเป็นร้อยละ 62.5 และผ่านการสอบคัดเลือกโดยมหาวิทยาลัยขอนแก่นดำเนินการ คิดเป็นร้อยละ 37.5 ส่วน สถานที่พักส่วนใหญ่พักอยู่ในหอพักของมหาวิทยาลัย คิดเป็นร้อยละ 95.83 และพักอยู่นอกหอพักของ มหาวิทยาลัยหรือบ้าน คิดเป็นร้อยละ 4.17

และนอกจากการนำเสนอจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับสภาพของกลุ่มตัวอย่างแล้ว ผู้วิจัย ได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของคะแนนแบบวัด การปรับตัวในมหาวิทยาลัย ก่อนและหลังการได้รับการให้การศึกษาโดยกลุ่มเพื่อนของกลุ่มทดลอง และคะแนนแบบวัดการปรับตัวในมหาวิทยาลัยในการวัดครั้งที่ 1 และการวัดครั้งที่ 2 ของ กลุ่มควบคุม และค่า t ที่ใช้ทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยในตอนต้นที่ 2 ตารางที่ 6

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบคะแนนแบบวัดการปรับตัวในมหาวิทยาลัยของกลุ่มทดลอง ระหว่างการวัดครั้งแรกและหลังการได้รับการให้การศึกษาโดยกลุ่มเพื่อน และของกลุ่มควบคุม ระหว่างการวัดครั้งที่ 1 และการวัดครั้งที่ 2

ตารางที่ 6 การทดสอบค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของคะแนนแบบวัดการปรับตัวในมหาวิทยาลัยก่อนและหลังการได้รับการให้การศึกษาโดยกลุ่มเพื่อนของกลุ่มทดลอง การวัดครั้งที่ 1 และการวัดครั้งที่ 2 ของกลุ่มควบคุม และค่า t

กลุ่มตัวอย่าง	จำนวนคน (n)	ก่อนการทดลองหรือ การวัดครั้งที่ 1		หลังการทดลองหรือ การวัดครั้งที่ 2		ค่า t
		$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	
กลุ่มทดลอง	24	268.17	19.20	205.46	21.24	-15.52*
กลุ่มควบคุม	24	266.88	16.20	265.83	15.75	-1.38
ค่า t			.44		-11.20*	

* $p < .05$

จากตารางที่ 6 สามารถสรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลได้ดังนี้

1. ค่าเฉลี่ยของคะแนนแบบวัดการปรับตัวในมหาวิทยาลัยครั้งแรกก่อนการได้รับการให้การศึกษาโดยกลุ่มเพื่อน ของกลุ่มทดลองและการวัดครั้งที่ 1 ของกลุ่มควบคุม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 268.17 และ 266.88 ตามลำดับ ซึ่งเมื่อทดสอบค่า t พบว่า ก่อนการได้รับการให้การศึกษาโดยกลุ่มเพื่อนหรือการวัดครั้งที่ 1 กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีการปรับตัวในมหาวิทยาลัยไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

2. ค่าเฉลี่ยของคะแนนแบบวัดการปรับตัวในมหาวิทยาลัยของกลุ่มควบคุม ในการวัดครั้งที่ 1 และการวัดครั้งที่ 2 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 266.88 และ 265.83 ตามลำดับ ซึ่งเมื่อทดสอบค่า t พบว่า กลุ่มควบคุมมีคะแนนแบบวัดการปรับตัวในมหาวิทยาลัยไม่แตกต่างจากเดิมอย่างมีนัยสำคัญ

3. ค่าเฉลี่ยของคะแนนแบบวัดการปรับตัวในมหาวิทยาลัยของกลุ่มทดลอง ก่อนและหลัง การได้รับการให้การศึกษาโดยกลุ่มเพื่อน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 268.17 และ 205.46 ตามลำดับ ซึ่งเมื่อทดสอบค่า t พบว่า หลังจากได้รับการให้การศึกษาโดยกลุ่มเพื่อนแล้ว กลุ่มทดลอง มีค่าเฉลี่ยของคะแนนแบบวัดการปรับตัวในมหาวิทยาลัยต่ำกว่าก่อนการได้รับการให้การศึกษา โดยกลุ่มเพื่อนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นคือ กลุ่มทดลองมีคะแนนแบบวัดการปรับตัว ในมหาวิทยาลัยดีขึ้นกว่าเดิม

4. ค่าเฉลี่ยของคะแนนแบบวัดการปรับตัวในมหาวิทยาลัย ครั้งหลังการได้รับการให้ การศึกษาโดยกลุ่มเพื่อนของกลุ่มทดลอง และการวัดครั้งที่ 2 ของกลุ่มควบคุม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 205.46 และ 265.83 ตามลำดับ ซึ่งเมื่อทดสอบค่า t พบว่า กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนน แบบวัดการปรับตัวในมหาวิทยาลัยต่ำกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นคือ กลุ่มทดลองที่ได้รับการให้การศึกษาโดยกลุ่มเพื่อน มีการปรับตัวในมหาวิทยาลัยดีกว่ากลุ่มควบคุม ดังนั้น กลุ่มทดลองจึงมีคะแนนแบบวัดการปรับตัวในมหาวิทยาลัยต่ำกว่ากลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับการให้ การศึกษาโดยกลุ่มเพื่อน

นอกเหนือจากการนำเสนอค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนแบบวัด การปรับตัวในมหาวิทยาลัย ก่อนและหลังการได้รับการให้การศึกษาโดยกลุ่มเพื่อนของกลุ่มทดลอง และการวัดครั้งที่ 1 การวัดครั้งที่ 2 ของกลุ่มควบคุมแล้ว ผู้วิจัยได้นำเสนอค่าเฉลี่ยของผลต่าง ระหว่างคะแนนหลังและก่อนการทดลองของกลุ่มทดลอง และผลต่างระหว่างคะแนนการวัดครั้งที่ 2 และการวัดครั้งที่ 1 ของกลุ่มควบคุม ในรูปของค่าสถิติพื้นฐาน ($\bar{X}$, SD) รวมทั้งค่า t ที่ใช้ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยดังกล่าวระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมดังแสดงใน ตารางที่ 7

ตารางที่ 7 ค่าเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลต่างระหว่างคะแนนหลังและก่อนการได้รับการให้การศึกษาโดยกลุ่มเพื่อนของกลุ่มทดลอง การวัดครั้งที่ 2 และการวัดครั้งที่ 1 ของกลุ่มควบคุม และค่า t

	จำนวนคน (n)	ค่าเฉลี่ย $\bar{X}$	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน SD	ค่า t
กลุ่มทดลอง	24	-62.71	19.80	-14.00*
กลุ่มควบคุม	24	-3.08	2.02	

* $p < .05$

จากตารางที่ 7 แสดงให้เห็นว่า ค่าเฉลี่ยของผลต่างระหว่างคะแนนหลังและก่อนการได้รับการให้การศึกษาโดยกลุ่มเพื่อนของกลุ่มทดลอง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ -62.71 และค่าเฉลี่ยของผลต่างระหว่างคะแนนการวัดครั้งที่ 2 และการวัดครั้งที่ 1 มีค่าเฉลี่ย -3.08 ซึ่งเมื่อทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยดังกล่าว โดยการทดสอบค่า t พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยของผลต่างระหว่างคะแนนหลังและก่อนการทดลองลดลงกว่ากลุ่มควบคุม

ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบคะแนนแบบวัดการปรับตัวในมหาวิทยาลัยแต่ละด้านของกลุ่มทดลองระหว่างการวัดครั้งแรกและหลังการได้รับการให้การศึกษาโดยกลุ่มเพื่อน และของกลุ่มควบคุมระหว่างการวัดครั้งที่ 1 และการวัดครั้งที่ 2

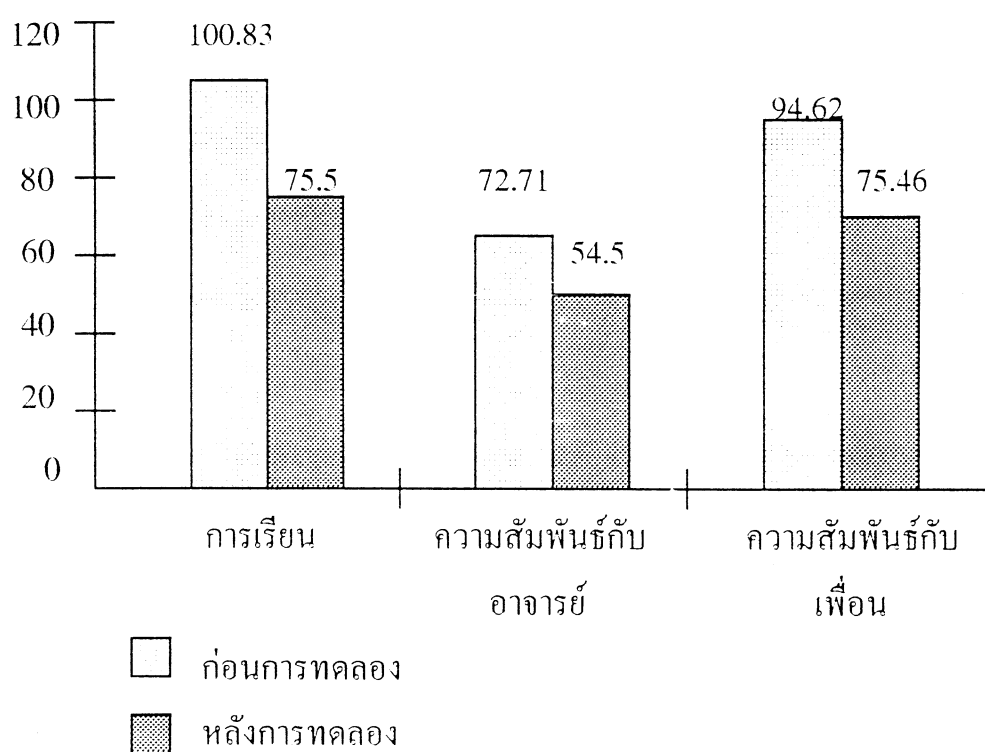
ตารางที่ 8 การทดสอบค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของคะแนนแบบวัดการปรับตัวในมหาวิทยาลัย แต่ละด้านของกลุ่มทดลองในการวัดก่อนและหลังการได้รับการให้การศึกษาโดยกลุ่มเพื่อน และของกลุ่มควบคุมในการวัดครั้งที่ 1 และการวัดครั้งที่ 2

การปรับตัวในมหาวิทยาลัย ด้านต่าง ๆ	$\bar{X}$		SD		ค่า t ภายในกลุ่ม	ค่า t ระหว่างกลุ่ม	
	ก่อน / วัดครั้งที่ 1	หลัง / วัดครั้งที่ 2	ก่อน / วัดครั้งที่ 1	หลัง / วัดครั้งที่ 2		ก่อน / วัดครั้งที่ 1	หลัง / วัดครั้งที่ 2
ด้านการเรียน							
กลุ่มทดลอง	100.83	75.50	6.73	9.11	12.54*		
กลุ่มควบคุม	95.63	94.54	6.68	7.19	.63	2.69*	-8.04*
ด้านความสัมพันธ์กับอาจารย์							
กลุ่มทดลอง	72.71	54.50	12.22	10.06	7.63*		
กลุ่มควบคุม	72.71	71.46	8.39	9.39	.84	0.00	-6.04*
ด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน							
กลุ่มทดลอง	94.62	75.46	11.65	15.54	5.15*		
กลุ่มควบคุม	98.54	99.83	13.28	10.48	-.48	-1.09	-6.37*

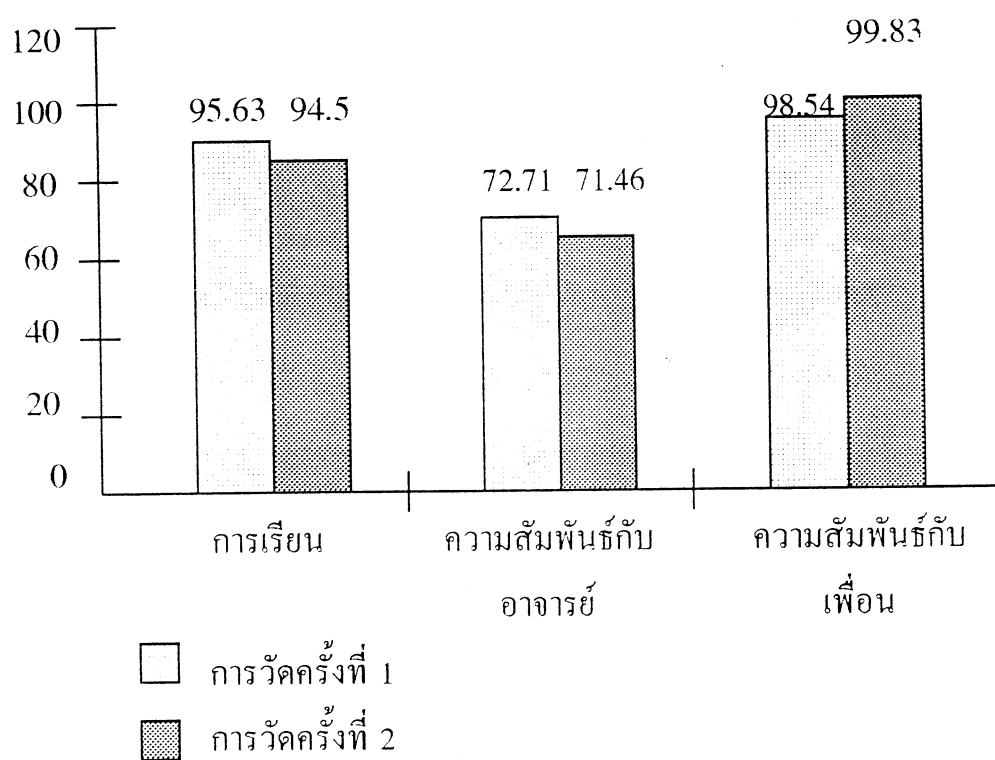
* $p < .05$

จากตารางที่ 8 แสดงให้เห็นว่าก่อนการได้รับการให้การศึกษาโดยกลุ่มเพื่อน กลุ่มทดลอง ประสบปัญหาการปรับตัวในมหาวิทยาลัย แต่ละด้านคิดเป็นค่าเฉลี่ยได้ดังนี้ ด้านการเรียน 100.83 ด้านความสัมพันธ์กับอาจารย์ 72.71 และด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน 94.62 แต่เมื่อได้รับการให้การศึกษาโดยกลุ่มเพื่อน กลุ่มทดลองประสบปัญหาการปรับตัวในมหาวิทยาลัย แต่ละด้านคิดเป็นค่าเฉลี่ยได้ดังนี้ ด้านการเรียน 75.50 ด้านความสัมพันธ์กับอาจารย์ 54.50 และด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน 75.46 สรุปได้ว่า ก่อนได้รับการให้การศึกษาแบบกลุ่มเพื่อน กลุ่มทดลองประสบปัญหาการปรับตัวในมหาวิทยาลัย ด้านการเรียนมากที่สุด และด้านความสัมพันธ์กับเพื่อนเป็นอันดับต่อมา และด้านความสัมพันธ์กับอาจารย์ กลุ่มทดลองประสบปัญหาน้อยที่สุด แต่เมื่อได้รับการให้การศึกษาโดยกลุ่มเพื่อนแล้ว กลุ่มทดลองประสบปัญหาการปรับตัวในมหาวิทยาลัยลดลงในทุกด้าน โดยที่ด้านความสัมพันธ์กับอาจารย์กลุ่มทดลองประสบปัญหาน้อยที่สุด ด้านความสัมพันธ์กับเพื่อนเป็นอันดับต่อมา และด้านการเรียน แม้จะมีคะแนนเฉลี่ยลดลง แต่พบว่ากลุ่มทดลองยังประสบปัญหาในมากที่สุด เมื่อคิดเป็นค่าเฉลี่ยจะได้ 54.5 75.46 และ 75.5 ตามลำดับ ส่วนกลุ่มควบคุมประสบปัญหาการปรับตัวในมหาวิทยาลัยแต่ละด้านในการวัดครั้งที่ 1 คิดเป็นค่าเฉลี่ยได้ดังนี้ ด้านการเรียน 95.63 ด้านความสัมพันธ์กับอาจารย์ 72.71 และด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน 98.54 จากค่าเฉลี่ยพบว่า ในการวัดครั้งที่ 1 กลุ่มควบคุมประสบปัญหาการปรับตัวในมหาวิทยาลัยด้านความสัมพันธ์กับเพื่อนมากที่สุด และด้านการเรียนเป็นอันดับต่อมา และกลุ่มควบคุมประสบปัญหาน้อยที่สุดคือด้านความสัมพันธ์กับอาจารย์เมื่อวัดครั้งที่ 2 พบว่า กลุ่มควบคุมประสบปัญหาการปรับตัวในมหาวิทยาลัยคิดเป็นค่าเฉลี่ยได้ดังนี้ ด้านการเรียน 94.54 ด้านความสัมพันธ์กับอาจารย์ 71.46 และด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน 99.83 จะเห็นได้ว่ากลุ่มควบคุมมีการปรับตัวในมหาวิทยาลัยดีขึ้นเพียงเล็กน้อย โดยที่ประสบปัญหาด้านความสัมพันธ์กับเพื่อนมากที่สุด ด้านการเรียนเป็นอันดับต่อมา และด้านที่ประสบปัญหาน้อยที่สุดคือ ด้านความสัมพันธ์กับอาจารย์

เพื่อให้เข้าใจง่ายขึ้น ผู้วิจัยได้นำเสนอในภาพที่ 1 และภาพที่ 2

ภาพที่ 1 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของแบบวัดการปรับตัวในมหาวิทยาลัยแต่ละด้าน
ของกลุ่มทดลอง ครึ่งก่อนและหลังการได้รับการให้การศึกษาโดยกลุ่มเพื่อน

ภาพที่ 2 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของแบบวัดการปรับตัวในมหาวิทยาลัยแต่ละด้าน
ของกลุ่มควบคุมในการวัดครั้งที่ 1 และการวัดครั้งที่ 2

4.2 การอภิปรายผล

ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงทดลองมีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) เปรียบเทียบ การปรับตัวของนักศึกษาระหว่างกลุ่มที่ได้รับการให้การปรึกษาโดยกลุ่มเพื่อน กับกลุ่มที่ไม่ได้รับ การให้การปรึกษาโดยกลุ่มเพื่อน (2) เปรียบเทียบการปรับตัวของนักศึกษา ก่อนและหลัง การได้รับการให้การปรึกษาโดยกลุ่มเพื่อน (3) เปรียบเทียบการปรับตัวแต่ละด้าน ก่อน และหลังการได้รับการให้การปรึกษาโดยกลุ่มเพื่อนของนักศึกษากลุ่มทดลอง และเปรียบเทียบ การปรับตัวแต่ละด้านในการวัดครั้งที่ 1 และการวัดครั้งที่ 2 ของกลุ่มควบคุม ดังนั้นผู้วิจัย จึงอภิปรายผลการวิจัยตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ดังนี้

สมมติฐานข้อที่ 1

นักศึกษาที่ได้รับการให้การปรึกษาโดยกลุ่มเพื่อน มีการปรับตัวดีกว่านักศึกษาที่ไม่ได้รับ การปรึกษาโดยกลุ่มเพื่อน

ผลการวิจัยสนับสนุนสมมติฐานที่ตั้งไว้ เพราะหลังจากได้รับการให้การปรึกษาโดยกลุ่ม เพื่อนแล้วนักศึกษาที่เป็นกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนนแบบวัดการปรับตัวในมหาวิทยาลัยลดลง มากกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ตารางที่ 6) แสดงให้เห็นว่ากลุ่มนักศึกษาดังกล่าว มีการปรับตัวในมหาวิทยาลัยดีขึ้น ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานในการวิจัยครั้งนี้ และสอดคล้องกับ ผลการวิจัยของสมพร รุ่งเรืองกลกิจ (2532) สุใจ ตั้งทรงสวัสดิ์ (2532) Brown (1971) ที่ได้ศึกษาผลของการให้การปรึกษาโดยกลุ่มเพื่อนต่อปัญหาด้านต่าง ๆ และพบว่าหลังจากได้รับ การให้การปรึกษาโดยกลุ่มเพื่อนแล้ว กลุ่มทดลองมีพัฒนาการในด้านต่าง ๆ ดีขึ้น เช่น มีการเห็นคุณค่าในตนเองเพิ่มขึ้น มีการปรับตัวในมหาวิทยาลัยดีขึ้น และมีการปรับตัวทางการเรียนดีขึ้น

การให้การปรึกษาโดยกลุ่มเพื่อนจะประสบความสำเร็จมากน้อยเพียงใดนั้น ส่วนหนึ่งขึ้นอยู่กับ ผู้ให้การปรึกษา ในการวิจัยครั้งนี้ หมายถึง เพื่อนผู้ให้การปรึกษานในกลุ่ม ซึ่งเพื่อนผู้ให้การปรึกษา ในกลุ่มเป็นบุคคลที่มีบทบาทในการให้การปรึกษา เพราะจะต้องเป็นบุคคลที่มีความสามารถที่จะ แลกเปลี่ยนค่านิยม ประสบการณ์และวิถีชีวิตของกันและกันได้ และที่สำคัญคือ เป็นตัวแบบแก่สมาชิก กลุ่มด้วย (Tindall and Gray, 1985) เพื่อนผู้ให้การปรึกษานในกลุ่มจะมีความสามารถดังที่ได้ กล่าวไปแล้วนั้นมากน้อยเพียงใด ขึ้นอยู่กับการได้รับความรู้และการฝึกเรื่องการให้การปรึกษาที่ ถูกต้องนั่นเอง ดังนั้นเมื่อผลการวิจัยครั้งนี้พบว่าหลังจากนักศึกษที่เป็นกลุ่มทดลองได้รับการให้ การปรึกษาโดยกลุ่มเพื่อนแล้วมีการปรับตัวในมหาวิทยาลัยดีกว่ากลุ่มควบคุม แสดงให้เห็นว่าเพื่อน ผู้ให้การปรึกษานในกลุ่มมีความสามารถในการให้การปรึกษาที่ดีในระดับหนึ่ง เพราะสามารถช่วย

ทำให้นักศึกษาที่เป็นกลุ่มทดลองมีการเปลี่ยนความคิดเห็น เปลี่ยนทัศนคติ ตลอดจนเปลี่ยนวิถีการดำเนินชีวิตขณะที่ศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัย การที่เพื่อนผู้ให้การปรึกษากลุ่มมีความสามารถในการให้การปรึกษาระดับนั้น เนื่องจากการฝึกอบรมเพื่อนผู้ให้การปรึกษากลุ่มอย่างถูกวิธีจากชุดการฝึกอบรมเพื่อนผู้ให้การปรึกษากลุ่มที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ความสามารถของเพื่อนผู้ให้การปรึกษากลุ่มจะพัฒนามากขึ้นเพียงใดนั้น สังเกตได้จากคะแนนแบบฝึกหัดการสื่อสารซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของชุดการฝึกอบรมดังกล่าวที่ผู้วิจัยใช้วัดก่อนและหลังจากการฝึกอบรม และในการวิจัยครั้งนี้พบว่าหลังจากเสร็จสิ้นการฝึกอบรมแล้ว เพื่อนผู้ให้การปรึกษากลุ่มทุกคนมีคะแนนแบบฝึกหัดการสื่อสารเพิ่มขึ้น (ตารางที่ 3) ซึ่งแสดงว่าเพื่อนผู้ให้การปรึกษากลุ่มเหล่านี้มีพัฒนาการในด้านการสื่อสารดีขึ้น และสามารถเป็นผู้ให้การปรึกษาที่ดีได้

นอกเหนือจากความสามารถของเพื่อนผู้ให้การปรึกษากลุ่มดังที่ได้กล่าวมาแล้วนั้น การให้การปรึกษาโดยกลุ่มเพื่อนจะประสบความสำเร็จหรือไม่ ขึ้นอยู่กับสมาชิกกลุ่มนั่นเอง เพราะการให้การปรึกษาโดยกลุ่มเพื่อน เป็นการให้ความช่วยเหลือในการแก้ไขปัญหาเป็นกลุ่ม มีเพื่อนซึ่งอยู่ในวัยเดียวกันและประสบปัญหาหรือมีความต้องการตรงกันที่จะปรับปรุงตนเองในเรื่องใดเรื่องหนึ่งมาร่วมปรึกษาหารือซึ่งกันและกันเป็นกลุ่ม โดยมีเพื่อนผู้ให้การปรึกษากลุ่มร่วมอยู่ด้วย ดังนั้นจึงพบว่า กลุ่มทดลองสามารถปรับตัวในมหาวิทยาลัยได้ดีกว่ากลุ่มควบคุม ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะอิทธิพลของกลุ่มเพื่อน ทำให้นักศึกษารู้จักคิดวิเคราะห์หาแนวทางแก้ไขปัญหาต่าง ๆ เพราะในกลุ่มเพื่อน นักศึกษาสามารถพูดถึงความไม่สบายใจ ความกังวลใจ ได้อย่างอิสระ ไม่มีการประหม่นคัดลั่นหรือพิจารณาว่าสิ่งที่พูดมานั้นถูกหรือผิด ดังนั้นนักศึกษาที่เป็นกลุ่มทดลองจึงกล้าที่จะเล่าหรือระบายสิ่งที่ไม่สบายใจออกมา และในช่วงเวลาเดียวกันนักศึกษาที่เป็นกลุ่มควบคุมก็ประสบปัญหาการปรับตัวในมหาวิทยาลัยเช่นเดียวกับกลุ่มทดลอง แต่ไม่ได้รับการให้การปรึกษาโดยกลุ่มเพื่อน ทำให้พวกเขาไม่สามารถพูดคุยหรือปรึกษาปัญหากับใครได้ จากการสัมภาษณ์นักศึกษาคนหนึ่งซึ่งอยู่ในกลุ่มควบคุม และประสบปัญหาการปรับตัวในมหาวิทยาลัย ด้านการเรียน พบว่า นักศึกษาผู้นั้นรู้สึกท้อแท้ เพราะคะแนนของผลการเรียนในภาคการเรียนที่ผ่านมาไม่ดี และไม่ทราบว่าควรจะทำอย่างไรต่อไป จึงจะทำให้ตนมีผลการเรียนที่ดีขึ้นและจบการศึกษาตามที่หวังไว้ เมื่อคิดจะไปปรึกษาหรือพูดคุยกับเพื่อน ก็พบว่าเพื่อนของตนก็ประสบปัญหาดังกล่าวไม่แตกต่างจากที่ตนประสบอยู่

ดังนั้น จึงอาจกล่าวได้ว่านักศึกษาที่ได้รับการให้การปรึกษาโดยกลุ่มเพื่อน สามารถปรับตัวได้ดีกว่านักศึกษาที่ไม่ได้รับการให้การปรึกษาโดยกลุ่มเพื่อน

สมมติฐานที่ 2

นักศึกษาที่ได้รับการให้การปรึกษาโดยกลุ่มเพื่อน มีการปรับตัวที่ดีขึ้นว่าก่อนได้รับการให้การปรึกษาโดยกลุ่มเพื่อน

ผลการวิจัยครั้งนี้สนับสนุนสมมติฐานที่ตั้งไว้ เพราะพบว่า นักศึกษาที่เป็นกลุ่มทดลองมีการปรับตัวที่ดีขึ้นว่าก่อนได้รับการให้การปรึกษาโดยกลุ่มเพื่อน โดยดูจากค่าเฉลี่ยของคะแนนแบบวัดการปรับตัวในมหาวิทยาลัยของกลุ่มทดลองที่ลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ หลังจากได้รับการให้การปรึกษาโดยกลุ่มเพื่อน (ตารางที่ 6) ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานในการวิจัยครั้งนี้และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Crouse (1982) Rabiecki and Brabeck (1985) Erney (1980) Mc. Dougal (1981) ที่ได้ศึกษาผลของการให้การปรึกษาโดยกลุ่มเพื่อนในด้านต่าง ๆ เช่น การมีส่วนร่วมในสังคม ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความคิดทางปัญญา เป็นต้น และพบว่าหลังจากการได้รับการให้การปรึกษาโดยกลุ่มเพื่อนแล้ว กลุ่มทดลองมีพัฒนาการในด้านต่าง ๆ ดีขึ้นเมื่อเปรียบเทียบกับครั้งก่อนการได้รับการให้การปรึกษาโดยกลุ่มเพื่อน เช่น มีส่วนร่วมในสังคมมากขึ้น มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้น มีความคิดทางปัญญาดีขึ้น เป็นต้น

การที่นักศึกษาในกลุ่มทดลองมีการปรับตัวในมหาวิทยาลัยดีขึ้น ผู้วิจัยขออภิปราย ดังนี้

- 1) เมื่อบรรยายภาควิชาในกลุ่มการปรึกษามีปฏิสัมพันธ์ดังที่กล่าวมาแล้ว ทำให้สมาชิกกลุ่มกล้าที่จะแสดงความคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะในการดำเนินชีวิต หรือแนวทางอื่นในการแก้ไขปัญหาให้แก่สมาชิกกลุ่มคนอื่น ๆ ที่กำลังประสบปัญหาและรู้สึกไม่สบายใจ ทำให้เขามีกำลังใจที่จะเผชิญกับอุปสรรคต่าง ๆ ได้
- 2) การที่สมาชิกกลุ่มได้แลกเปลี่ยนปัญหาของตนในกลุ่มการปรึกษา ทำให้สมาชิกกลุ่มพบว่าเพื่อน ๆ ที่ตนชื่นชม ก็มีปัญหาเช่นเดียวกัน และบางปัญหารุนแรงกว่าปัญหาของตน
- 3) ในระหว่างกระบวนการของการให้คำปรึกษา สมาชิกกลุ่มจะสังเกตผู้อื่นและค้นพบว่าขณะที่อยู่ในกลุ่มการปรึกษาสมาชิกทุกคนเป็นอิสระ มีสิทธิ์ที่จะเลือกเปิดเผยตัวเอง หรือเลือกแนวทางในการแก้ไขปัญหา และลงมือปฏิบัติตามความเหมาะสมของแต่ละบุคคล สมาชิกจะตระหนักได้ว่า แนวทางในการแก้ไขปัญหาของผู้อื่นอาจไม่เหมาะสมกับตัวเขา แต่ยังมีแนวทางอื่น ๆ ที่เขาสามารถเลือกและนำมาปรับใช้ให้เหมาะสมกับปัญหาของตน นอกจากนี้ สมาชิกกลุ่มยังพบว่าแต่ละบุคคลมีแนวโน้มที่จะยอมรับข้อมูลย้อนกลับจากเพื่อนและมีความเชื่อมั่นในความสามารถของตนที่จะเรียนรู้และเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม (Ohlsen, 1983)

ในการวิจัยครั้งนี้เพื่อยุ้ให้การศึกษาในกลุ่มจะทำหน้าที่ช่วยเหลือเอื้ออำนวยให้สมาชิกกลุ่มมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันดังที่ได้กล่าวแล้วข้างต้น ส่งผลให้นักศึกษาที่เป็นกลุ่มทดลองมีการปรับตัวที่ดีขึ้นกว่าก่อนได้รับการให้การศึกษาโดยกลุ่มเพื่อน

สมมติฐานข้อที่ 3

กลุ่มทดลองมีการปรับตัวแต่ละด้านดีกว่ากลุ่มควบคุม และในกลุ่มทดลองจะมีการปรับตัวแต่ละด้านหลังการทดลองดีกว่าก่อนการทดลอง

ผลการวิจัยสนับสนุนสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า กลุ่มทดลองจะมีการปรับตัวแต่ละด้านดีกว่ากลุ่มควบคุม โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยของคะแนนแบบวัดการปรับตัวในมหาวิทยาลัยแต่ละด้านของทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม (ตารางที่ 8) พบว่า หลังจากได้รับการให้การศึกษาโดยกลุ่มเพื่อนแล้ว กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนนแบบวัดการปรับตัวในมหาวิทยาลัยแต่ละด้านต่ำกว่ากลุ่มควบคุม ซึ่งแสดงถึงว่ามีความวิตกกังวลลดลงและมีการปรับตัวที่ดีขึ้น และในขณะเดียวกันเมื่อนำแบบวัดการปรับตัวในมหาวิทยาลัยไปวัดครั้งที่ 2 กับกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม พบว่าผลการวิจัยสนับสนุนสมมติฐานในส่วนนี้ เพราะการวัดครั้งที่ 2 กลุ่มทดลองจะมีการปรับตัวที่ดีขึ้นในทุกด้านเมื่อเปรียบเทียบกับกรวัดครั้งที่ 1 สำหรับกลุ่มควบคุมมีแนวโน้มว่าจะปรับตัวดีขึ้นเพียงเล็กน้อย ได้แก่ ด้านการเรียน และด้านความสัมพันธ์กับอาจารย์ ส่วนด้านความสัมพันธ์กับเพื่อนนั้นยังปรับตัวไม่ได้ ส่งผลให้ค่าเฉลี่ยของคะแนนแบบวัดการปรับตัวในมหาวิทยาลัยในด้านความสัมพันธ์กับเพื่อนในการวัดครั้งที่ 2 สูงกว่าการวัดครั้งที่ 1 ซึ่งแสดงว่ายังปรับตัวไม่ได้ ส่วนด้านการเรียน และด้านความสัมพันธ์กับอาจารย์ถึงจะมีค่าเฉลี่ยของคะแนนแบบวัดการปรับตัวในมหาวิทยาลัยลดลง แต่ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ เพราะลดลงน้อยมาก อาจกล่าวได้ว่าการปรับตัวในทุกด้านของกลุ่มควบคุมมีคะแนนการปรับตัวไม่ลดลงอย่างมีนัยสำคัญ นั่นคือ กลุ่มควบคุมไม่ได้ปรับตัวดีขึ้น

การที่นักศึกษาในกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยของแบบวัดการปรับตัวในมหาวิทยาลัยลดลงในทุกด้านก็ด้วยเหตุผลที่ว่า การให้การศึกษาโดยกลุ่มเพื่อนเป็นวิธีการที่วิธีการหนึ่งที่สามารถช่วยทำให้นักศึกษาสามารถปรับตัวได้ การที่บุคคลสามารถปรับตัวได้ดีขึ้นเนื่องมาจากบุคคลนั้นรู้สึกว่าเขาประสบความสำเร็จในการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น ทั้งจากตนเองและจากสิ่งแวดล้อมได้อย่างมีประสิทธิภาพ (Worche1 and Goethalo, 1985) เช่นเดียวกับนักศึกษาที่เป็นกลุ่มทดลองเมื่อพวกเขาสามารถจัดการกับปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นได้แล้ว พวกเขาจึงสามารถปรับตัวได้ดีขึ้น

ดังนั้น จากงานวิจัยนี้จึงพบว่าการให้การปรึกษาโดยกลุ่มเพื่อน เป็นวิธีการให้การปรึกษาที่ดีวิธีหนึ่ง เพราะเป็นการช่วยให้นักศึกษาที่ประสบปัญหาการปรับตัวในมหาวิทยาลัยสามารถปรับตัวได้ในระดับหนึ่ง ผู้วิจัยมีความเห็นว่ากลุ่มเพื่อนสามารถช่วยแบ่งเบาภาระงานของหน่วยบริการการให้การปรึกษาของมหาวิทยาลัยได้ มหาวิทยาลัยควรมีนโยบายที่จะฝึกอบรมกลุ่มเพื่อนให้มีความรู้ทักษะการให้การปรึกษา เพื่อช่วยในการให้การปรึกษาโดยใช้ชุดการฝึกอบรมเพื่อนผู้ให้การปรึกษาในกลุ่มที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้